

Kispál-Szipőcs Tímea története:

endometriózishoz kapcsolódó történetem 2015 áprilisában kezdődött, ekkor derült ki, hogy a korábbi sok év fájdalmait ez okozta nálam...

Rendszeresen jártam nőgyógyászati vizsgálatra, ahol mindig említettem az orvosomnak, hogy görcsös a menstruációm. Erre ő általában kifejtette, hogy kétféle típus létezik, van, akinek görcsöl és van, akinek nem, és én az a típus vagyok, akinek görcsöl, szedjek Nospa fortét. Ezzel mindig elintézte a problémám. Ahogy teltek az évek, egyre rosszabbodott, erősebb görcsök, gyakori vizelet inger, hasmenés menstruációkor... Ezt is megemlítettem, persze erre sem kaptam érdemleges választ. Góckutatást kértem, mert éreztem, hogy valami nincs rendben. Jártam gasztroenterológusnál is béltükrözésen, sehol nem találtak semmit. Házi orvosom azt javasolta, hogy pihenjek otthon egy kicsit, mert valószínű, hogy csak beképzelem, hogy valami bajom van. A sok negatív diagnózis után már én is kezdtem elhinni, hogy talán mégis én képzem be? Nincs is fájdalom? Próbáltam ezt elhiteni magammal, mivel sehol nem találtak semmit...

Elérkezett az életemben a gyermekvállalás kérdése, emiatt abbahagytam a fogamzásgátlót. Ekkor a panaszaim felerősödtek, még erősebb görcsök, fájdalmas székletürítés, hasmenés. A menstruáció ideje alatt a reggeleket már fájdalomcsillapítóval kezdtem. Elmentem egy onkológus nőgyógyászhoz, hogy csináljuk meg a gyermekvállalás előtt a rákszűrést.

Megvizsgált... a doktor Úr nagyon lesápadt, leverte a víz, és csak kérdezgetett, hogy ez itt fáj? ... Mondtam: igen, kicsit... pedig nagyon fáj, de az előzményekből kiindulva, már magamnak sem mertem bevallani, hogy igen, fáj!

Az onkológus kinyitotta az ablakot, leült és látszott rajta, hogy valami baj van, verejtékezett a homloka, és sápadt volt. Nagyon ijesztő volt, és nem bírtam megvárni, hogy elkezdjen beszélni, rákérdeztem, hogy baj van? Mondta: igen, nagy a baj. Talált egy nagy csomót, nem tudja, mi lehet, jó- vagy rosszindulatú daganat, de lehet endometriózis is. Ez után megkérdezte, hogy szokott-e görcsölni a menstruációm. Mondtam, hogy igen szokott. Tudtam, hogy nagy lehet a gond, de valahol egy kicsit úgy éreztem, hogy most talán valaki foglalkozik ezzel végre... Másnap elküldött a nőgyógyászati osztályvezetőjéhez, hogy ő is nézzen meg. A Főorvos Úr megvizsgált, és mondta, hogy ez endometriózis lesz, mert tipikusan olyan helyen van, illetve a panaszaim is ezt igazolják. Javasolta, hogy minél előbb essek teherbe, merthogy ő a műtétet nem ajánlja, legalábbis itt, ebben a kórházban nem, mert a sebészeten nincs erre kapacitás, mivel már nagyon kiterjedt volt a betegség...

Megfogadtuk a tanácsát, de sajnos az állapotom egyre csak romlott... féltem... Erősödő fájdalmak, véres széklet... tudtam, hogy valamit tennem kell, mert ha hagyom, akkor csak rosszabb lesz a helyzet. Elkezdtem kutakodni, hogy mit tudok tenni, hova tudok menni. Találtam két profi orvosi team-et az országban, akik endometriózisra specializálódtak. Felkerestem mindkettőt. Megállapították, hogy négyes stádiumú a betegség már nálam, és hogy nagyon nehéz műtétre számíthatnak. De nagyon javasolt a műtét, mert rövid időn belül bélelzáródásom lehet, ami életveszélyes állapotot okozhat. A pécsi orvosi team-et (dr. Koppán Miklós, dr. Orbán Lajos) választottam, mert nagyon meggyőzőek voltak, és a szaktudásukat is kimagaslónak találtam. A nőgyógyász mindent elmondott a műtéttel kapcsolatban, beszélt a szövődmények lehetőségéről, és hogy komoly műtét vár rám... Nagyon megijedtem, azt éreztem, hogy én nem akarom ezt a műtétet... Megkérdeztem, hogy a terhesség nem lehet-e esetleg megoldás? Mondta, hogy nem lehetetlen,

hogy várandós legyek, de nagy kockázattal járna, viszont nekem kell döntenem a saját életemről, hogy vállalom-e a műtétet... Felírtak a várólistára. Mikor kiléptem az ajtón, elhatároztam, hogy én megúszom ezt a műtétet valahogy... Terhes leszek és megoldódik a probléma, gondoltam én. Hát persze nem sikerült... és a tünetek egyre súlyosabbak lettek. Ekkor már tudtam, hogy a műtét az egyetlen út, amivel ki tudok kerülni ebből a helyzetből. Ahogy közeledett a műtét időpontja, egyre jobban féltem... Félttem a műtéttől, a lábadozástól, a szövődményekről, attól hogy nem lehet soha gyermekem, egyszóval mindentől...

Elérkezett a műtét napja... Rettegtem. Választ kellett adnom arra, hogy ha súlyosabb dolgot találnak bent a hasüregben a műtét alatt, akkor kivehetik-e a petevezetékeimet, a hólyag idegeimet, ami azt vonja maga után, hogy akár egész életemben önkátérezéssel kell majd együtt élnem. Nehéz kérdések voltak ezek, de ha valami kicsi kis endometriózist is bent hagynak, akkor az hamar tovább tud terjedni, újra műtétre lehet szükség. Emiatt mondtam, hogy amit tudnak, szedjenek ki, de a hólyagidegemet ne! ... Ne, ha majd mégis szükség lesz rá, akkor inkább később egy újabb műtétet vállalok, 29 évesen nem szeretnék önkátérezéssel élni! Természetesen a doktor Úr elfogadta a kérésemet.

A műtét 7 órára sikeredett, nehéz műtét volt... Mikor kijött a professzor Úr a műtőből, azt mondta, hogy nagyon sajnálja, hogy nem kerültem hozzá két évvel korábban, mert akkor nem kellett volna ilyen drasztikus műtétet véghezvinni. Viszont örömmel mondta, hogy sikerült minden endometriózist eltávolítani és a hólyagidegem, a petevezetékeim megmaradtak. 7 cm bélszakaszt kellett kivágni, illetve a hüvelyemet kellett rezekálni. Találtak még egy kisebb csomót a hólyagon is, de azt le tudták szedni róla, nem volt szükség hólyag rezekációra. A hólyagidegekről is sikerült leszedni az endometriózist...

Elkezdődött a lábadozás... Nem volt egyszerű... nagyon nem... De küzdöttem, túrtam, harcoltam, mert a céloim lebegett előttem, hogy igen is ANYA szeretnék lenni, és ha ezeken a nehézségeken kell keresztül mennem érte, akkor ezt is megcsinálom.

A harmadik napon éreztem, hogy valami nincs rendben... Jeleztem a sebészemnek, aki megállapította, hogy sajnos a szervezetem kidobott pár bélkapcsot, így újabb műtétre lesz szükség. Colosztómát kell kapjak egy rövid időre... Ettől féltem a legjobban.

Ellenkeztem, sírtam, hogy én ezt nem akarom... Elbeszélgettem velem a sebész orvosom, hogy erre márpedig szükség van, mert veszélyben az életem. Akkor sem akartam... Ez már túl sok nekem, mondtam... Adott pár óra gondolkodási időt, és aztán aláírtam a beleegyezésem a műtétbe, mivel más választásom nem volt, ha élni akartam...

Betoltak a műtőbe... szörnyű volt a hangulat. Volt olyan műtős, aki velem sírt, volt, aki vigasztalt, de semmi nem segített a lelkiállapotomon. Senkinek nem kívánom azt az érzést, amit akkor átéltem. Sírás közben altattak el... Hamar ment a műtét, fél óra múlva már ébredtem. Nem akartam megnézni a hasamat, nem akartam semmit tudni erről, de pár nap elteltével el kellett fogadjam, hogy ezzel most együtt kell élnem egy ideig...

Nagyon vártam a kontroll napját, hogy hátha összeforr a bélvarrat és akkor mehet vissza minden a helyére. A kontrollon viszont sajnos közölték, hogy újabb szövődésem van, amit meg kell műteni. Fisztula zárásra van szükség ahhoz, hogy a colostómát tudják majd zárni. Ez hidegzuhanyként ért, és

nagyon kilátástalannak éreztem a helyzetem, de igyekeztem a célomért küzdeni, és túllendültem a szomorkodáson, csak hogy haladjunk... Ezen a műtéten is túlestem, 6 órán át tartott, nagyon nehéz volt, de sikeresen zárult... Ismét egy újabb lábadozás következett... nehéz volt végigcsinálni a sok diétát, a sok nem evést, sokat fogytam ez idő alatt. Ismét a kontroll napját vártam, ami végre jó hírekkel szolgált, mert mondták, hogy zárhatjuk a sztómát. Nagyon örültem 😊 Végül elérkezett a negyedik műtét is, mikor is minden a helyére került. Újra lábadozás a bélműtét után. Örültem, hogy most már nincs sok hátra ahhoz, hogy végre gyermeket vállalhassak. Ez a hön áhított cél lebegett mindvégig a szemem előtt, ez adott erőt minden egyes műtét, vizsgálat és lábadozás alatt. Az egész procedúra megviselt testileg, lelkileg. Fel is kerestem egy szakembert, aki segített feldolgozni a történeteket.

Megjött az első menstruációm... Maradandó élmény volt 😊 Nem éreztem belőle semmit 😊 Jeleztem is Koppán doktor Úrnak, aki nagy örömmel fogadta a hírt, hisz ő mindig is hangoztatta, hogy a fájdalmas menstruáció NEM normális. Ha fáj, annak a háttérben van valami... Valóban. Nem fáj már 😊

Elérkeztünk a gyermekvállaláshoz. Doktor Úr javasolta, hogy maximum 9 hónapot várjunk, és ha nem lesz siker, akkor lombikra lesz szükség. Próbálkoztunk spontán gyermekvállalással, és emellett még 5 inszeminációval is, de sajnos sikertelenül. Minden hónapban reménykedtünk, hogy beköszönt a kis csoda, de csak kudarc ért... Eltelt másfél év és ekkor belevágtunk az IVF kezelésbe. Ismét egy hidegzuhany, alacsony az AMH értékem, ami annyit tesz, hogy kimerülőben a petefészkem, kevesebb eséllyel indulok, emiatt dupla hormondózisú injekció kúrát kaptam. Félttem, hogy lehet-e valaha gyermekem, hogy tudnak-e vajon kinyerni megfelelő petesejtet?...

Nagy meglepetésre az első lombikkezeltés sikerrel zárult. Alig akartam hinni a szememnek... Hihetetlennek gondoltam, hogy nekem, akinek sok minden nem sikerült elsőre, ekkora szerencsém legyen, hogy az első sikerül??? És igen! Sikerült! 😊

Felkerestük Koppán doktor Urat, hogy ő végezze majd a császármetszésemet, hiszen ő már nagyon jól ismeri a hasamat belülről, és mivel nagyon hálás vagyok neki, nem is tudtam volna más orvossal elképzelni ezt az élményemet. A terhesség alatt nagyon figyelni kellett magamra, mert a műtétek miatt összenövések lehettek, amik kisebb fájdalmakkal járhatnak. Szerencsére nem volt nagyon számottevő.

Problémamentesen sikerült kihordanom életem szerelmét, a tündéri kislányomat. Azonban a császármetszés közben kisebb gondok adódtak. A hólyagom összenőtt a méhемmel, először azt kellett megoldani, hogy hozzáférjenek a babához. Emiatt hólyagvarratra is szükség volt, ismét két nap katéter... Szerencsére a babával minden rendben volt, ami nagy öröm volt számomra. A professzor Úr ismét tett egy körültekintést a hasüregben, hogy van-e esetleg valahol endometriózis kiújulás, de nem talált 😊 Sikeres volt az endo eltávolító műtét két évvel ezelőtt, emiatt is fontos, hogy hozzáértő szakember végezze a műtétet.

Csodás kisbaba anyukája vagyok, minden percet imádom, amit vele töltök.

És most már bátran kijelenthetem, hogy igen, megérte a sok küzdelem, fájdalom és kudarc, ami ért. Erősebbé tettek és jobban tudom értékelni gyermekem összes mozzanatát, mosolyát, mindenét... Egyszerűen imádom 😊 Az én kis célom, mindvégig a kislányom volt, aki azóta bearanyozza az életem.

Az elején dühös voltam erre a betegségre, az orvosokra, akik félre, pontosabban sehogy sem diagnosztizáltak, de mára már igyekszem előnyt kovácsolni ebből a helyzetből azzal, hogy próbálok segíteni másokon és új barátokra is szert tettem.

Szívügyemmé vált, hogy támogassam a sorstársakat, hogy ne kerüljenek ilyen súlyos stádiumba. Mihamarabb megtalálják a jó szakorvosokat, és a megfelelő gyógymódot. Valamint fontosnak tartom, hogy felhívjuk az emberek figyelmét, hogy a fájdalmas menstruáció nem normális, igenis menjünk el szakemberhez, hogy mindenki lehetőséget kapjon arra, hogy édesanyává válhasson, és fájdalmak nélkül élhessen!

Kívánom minden sorstársamnak, hogy érje el az ő kis célját!

Minden nő megérdemli, hogy ÉDESANYA lehessen!